

hans fremstrakte Haand. Hun kunde ikke indse, at der var noget upassende deri, saa meget mindre som han jo var forlovet. Og det var slet ikke ubehageligt saaledes at blive ført næsten svævende op ad den bratte Skraaning. Hun mærkede, at han var stærk, og det gjorde hende lidt rød.

Per havde hele Tiden Trang til at fortælle hende, at han havde tilbragt Formiddagen med at læse i en af hendes Faders Bøger, og hvor meget Udbytte han havde haft deraf. Men han var bange for, at hun skulde opfatte en saadan Udtalelse blot som en høflig Frase, og lod det derfor være. Han nøjedes da med at sige, at han havde været saa glad ved sit Besøg i Præstegaarden den foregaaende Dag — noget, hun aabenbart ikke fandt Grund til at forundre sig over.

De to Clausen'er havde imidlertid forlængst naaet Toppen. De stod deroppe og holdt paa Hattene, mens Stormen tog i deres Skørter, som vilde den rive Klæderne af dem. Ved Synet af Inger og Per sagde den Yngste:

»Se blot, hvor de kryber!«

»Det er saa kedeligt med Inger,« svarede Frøken Gerda. »Naar Nogen gør lidt af hende, bliver hun straks saa affektet.«

»Man maa forresten ikke sige andet, end at han er ganske køn, ham — Nussen,« sagde den unge.

»Køn! Jeg finder ham skrækkelig!«